

Χαίντε, γυναῖκα, νύχτωσε!
Μάζωξε στὸ πανέρι
μπουκάλες καὶ ψωμότυρα.
Πιάσ' τὰ παιδιὰ ἀπ' τὸ χέρι,
κάνε δίπλα, μὴ σὲ πάρω,
θὰ τραβήξω διπλὸ σμπάρο.

Τὸ μάθημα, ποὺ δώσαμε
γιὰ πάντα θὰ φωτίζει.
Μελίσι ὁ λαὸς καὶ θὰ χυμᾷ
σ' ὅποιον τὸν ξερεθίζει.
Μιά μονάχα ὑπάρχει ἀλήθεια:
Μαχμουρλίκι καὶ Συνήθεια!

Κ ΒΑΡΝΑΛΗΣ

ΔΗΜΟΚΛΗΣ Ο ΚΑΛΟΣ

«... Ὡστε καὶ αὐτὸν τὸν Δημήτριον θαυμάζειν
ἐπὶ τοῖς γινομένοις καὶ λέγειν ὅτι ἐπ' αὐτοῦ
οὐδεὶς Ἀθηναίων γέγονε μέγας καὶ ἀδρός τὴν
ψυχὴν».

(Ἀθηναίου Δειπνοσοφισταί, ς'. 62).

Τὸν Δημοκλέα τὸν καλόν,
τῶν Ἀθηνῶν ὁ δῆμος
συχνὰ στήν μνήμην ἔφερον
κι' ἀναρωτιέταν:

Τοῦ Βασιλέως καὶ Θεοῦ, ὦ! πῶς
τὸν ἔρωτα νὰ μὴ δεχθῆ,
παρὰ σκληρὸς πρὸς τὴ ζωὴ
τὸ θάνατο νὰ προτιμήσῃ;

Σὰν τὸν Ἀδείμαντο κι' αὐτὸς
χρυσὸν θὰ κέρδιζε πολύν,
καὶ μνήμην θ'ἄχε ἀγαθήν,
κ' ἠρώων καὶ βωμόν.

Κι' ἔβγαζε, σὰ συμπέρασμα:
Μιά τέτοια τύχη νὰ περιφρονήση
παιδι δὲ θάταν, βέβαια, τῶν Ἀθηνῶν,
παρὰ ξενόφερτης σπορᾶς
γέννημα κοῦφον καὶ μωρόν.

ΑΛΕΞΑΝΤΡΕΙΑ, 31-3-27

ΠΕΤΡΟΣ ΜΑΓΝΗΣ

ΧΑΙΡΕ

... κι' ἂν χωριστήκαμε χωρὶς καὶ μεῖς νὰ ξέρομε
γιατί, δὲ φταίω ἐγώ· σιὸ εἶπα, τὴ Νύχτια
πολλὲς φορές. Ἴσως νὰ φταίῃ ὁ νύχτιος σκοπός,
ἴσως κι' ὁ μαῦρος σκύλος ποὺ ἔξω ἀλύχια.

(Πάντοτε μιὰ περίεργη φωνὴ μᾶς ὀδηγεῖ
σὲ κάτι ποὺ ζητοῦμε, ἕναν αἰῶνα
κι' ἔτσι μᾶς ἔρχεται ὁ ἐπίλογος φριχτός:
σὰν μαῦρα νέφη ἐνὸς βαρειοῦ χειμῶνα).

Ἐσὺ—ποτὲ δὲν ἐκατάλαβες τὸν Ἔρωτα·
οὔτε μπορεῖς νὰ καταλάβῃς τέτοιας λαύρας
τὰ αἰσθήματα ποὺ βγαίνουν ἀπὸ χωρισμὸ
ποὺ ζοῦμε μόνο σὲ στιγμὲς ἀνάβρας.

ΧΑΙΡΕ· τὰ βήματά Σου σῦρε ὡς ἐκεῖ
καὶ ζῆσε πὸ γλυκὰ τὴ Νέα Ζωή σου.
Φεύγω μὲ κάποιο πόνο στήν ψυχὴ:
μὲ φτάνει ἢ Ἀνάμνησί Σου.

Ο ΜΑΡΙΟΣ ΒΑΪΑΝΟΣ